

leder water heeft zijn HIJ

In de zomer van 1998 heb ik samen met mijn toenmalige vismaat een voerplek opgebouwd in het water vlak bij ons huis. Het is een klein cultuur water waar niet zo heel veel op karper gevist wordt. Maar wij hebben er al een aantal leuke avonden en nachten gehad, geen grote maar wel zeer mooie karpers zijn er op dit water te vangen.

We besloten om het heel simpel aan te pakken, per avond een paar handjes kippenmaïs en per hengel niet meer dan 15 boilies per hengel. Mijn maatje besloot om een kruising te bevissen, hier komen 2 sloten uit op het grotere water en ik nam een klein rietkraagje op een meter of dertig van die kruising af.

We hadden 4 avonden gevoerd toen wij onze eerste sessie gingen houden, het weer was niet echt optimaal, maar dat namen we op de koop toe. Ik beaasde 1 hengel met een banana boilie en de andere met een strengetje maïs. De afstand waarop wij visten was een meter of 45 uit de kant, het systeem was simpel 35 gram semivast lood daaronder een korte onderlijn (cm of 20) met een drennan boilie hook daaronder.

Na een half uurtje waren we er klaar voor, de lijnen lagen goed en het feest kon wat ons betreft beginnen. Om 9:12 uur kreeg mijn maatje een korte maar snelle run, en schubkarper van 12 pond had zijn boilie gegrepen en kon na een korte drill geland worden. We zeiden nog tegen elkaar, als dat in dit tempo doorgaat komt er weinig van slapen.

Een van onze kennissen had besloten om ons een gezelschap te komen houden, hij kwam om een uur of tien langs met een verse bak koffie. Om 22:14 begon mijn rechter hengel te piepen, de swinger liep trapsgewijs omhoog maar een echte fluitier bleef uit, ik besloot om aan te slaan. De hengel boog zich wel maar in mijn ogen had een brasem zich in mijn haak vastgebeten. Voor de kant bleek echter dat het geen brasem was maar een mooie donkere zeelt van 32 cm. Het is natuurlijk niet het doel van een karpersessie maar het was een zeer mooie vis en omdat we er eigenlijk weinig vangen op het water besloot ik een foto van de zeelt te maken.

Net toen ik de vis oppakte en mijn maatje de foto afdruckte kreeg ik een snoeiharde run om mijn linkerhengel. Ik legde snel de zeelt terug op de onthakingsmat en rende naar mijn hengel toe. Ik sloeg aan en de vis zat goed vast, ik wachte heel even met het dichtdraaien van mijn baitrunner. De hengel boog rustig door en ik voelde dat het een mooie vis moest zijn. Ik draaide de baitrunner dicht en voerde de druk iets op. Voor ik het wist was ik al ruim 10 minuten bezig en de vis kwam onder de kant. Mijn maatje pakte het net alvast, op het moment dat ik dacht dat de vis het op zou geven gebeurde er iets, de vis zwom hard van mij af, draaide terug en herhaalde dat 3 keer. Ik kreeg de vis niet meer onder controle en toen gebeurde hetgeen iedere visser vreest. De hengel boog terug en ik was mijn vis kwijt. Ik was volledig de weg even kwijt, dit was voor het eerst dat ik op dit water de vis verspeelde door niet goed te reageren op het gedrag van escaperuns. Mijn maatje strooide nog een klein beetje zout in de wonden door te zeggen dat hij de vis had gezien en dat het een grote witte flank van een spiegel had gezien....

De avond verliep rustig en we vingten nog 3 karpers maar in mijn hoofd spoelde ik de eerdere dril een aantal keer terug.

3 weken later besloot mijn vader om ons een avond te vergezellen, hij vist niet regelmatig maar is altijd gezellig aanwezig. Ik besloot om mijn vader zijn lijn een meter of 30 uit te gooien dan lag hij precies voor een rietkraag waar ik de avond daarvoor wat vis had zien draaien.

De toen we een uurtje later aan de koffie zaten kreeg mijn vader een run, de monkeyclimber liep omhoog en de pieper piepte langzaam. Ik sprong op en sloeg vast op iets massiefs. De vis zwom naar links en ik kon niets anders doen dan deze krachttuitbarsting te beantwoorden met rustig blijven en de druk iets op te voeren. Met dat ik dat doe draait de vis, we zien de kolk van zijn staart en ik voel dat de vis keihard op mij afzwemt.. Ik draai de lijn als een razende weer strak en zodra ik contact maak met de vis draait deze weer om en zwemt van mij af, in mijn hoofd spoel ik opnieuw de dril van 3 weken eerder terug. Ik probeer de druk weer op te voeren en dan knapt de 2800 ste lijn. De vis is weg en ik krijg het gevoel dat ik opnieuw DE vis heb verspeeld. Ik voel me zoals Rini Groothuis zijn gevoel omschreef in het grote karper boek. Al snel geven mijn maat en ik de vis die we nu 2 keer hebben verspeeld dezelfde bijnaam als de vis in dat boek. HIJ.

De avond verloopt zoals alle veel avonden op dit kleine cultuurwater, we vangen nog 5 vissen tot 17 pond allemaal puntgaaf en prachtig om te zien, maar ik denk opnieuw aan de vis die me alweer ontkomen is.

Het is 31 Augustus, er staat amper wind en ik ben vroeg vrij. Ik besluit om mijn lood van mijn lijn te halen en even een uurtje te gaan "drijven" Als ik bij het water kom zie ik een mooie schubkarper in het riet liggen, ondanks dat ik mijn kans klein acht prik ik een korstje aan mijn haak en werp het hele zaakje net over de karper. Ik zie dat hij richting het hapje draait omhoog komt en, hij pakt mijn korst. Ik verbaas mezelf over de snelle aanslag en natuurlijk sla ik de haak faliekant uit zijn bek. Een kolk volgt en de kans is verkeken.

Balend van dit alles besluit ik mijn geluk op het einde van de rietkraag te proberen. Opnieuw beaas ik de haak met een korst en werp hem een meter voor de rietkraag. Ik ga rustig zitten en kijk naar het riet, de stengels buigen traag. Er staat geen wind dus ik hou een karper hiervoor verantwoordelijk. Dan zie ik onder mijn korst een schim verschijnen, kort daarop zie ik een grote bek verdwijnen en de vis zakt. Ik reageer nog niet, laat de lijn strak lopen. Iets in mij zei me dat dit een dikke vis was, en ik zette mijn baitrunner voor de zekerheid open. Een paar seconden later sla ik aan.

De hengel kromt de baitrunner draait overuren en de vis gaat op volle snelheid richting het wijd. Ik rem de molen af en ik stuur de vis naar links. Ik sluit mijn baitrunner en heb direct contact met de vis. De vis is ongeveer 30 meter uit de kant, ik voer de druk iets op. Langzaam komt de vis mijn richting op, maar blijft wel dwars zwemmen. Ik merk nauwelijks dat er een aantal mensen achter me staan en het geheel gadeslaan. Wat ik wel weet is dat de vis aan de andere kant van de lijn sterk is. Dan gebeurt iets wat ik niet kan beschrijven. De vis zwemt ineens op mij af, en zodra ik dat heb gepareerd gaat hij er weer vandoor, ik herken de manier waarop de vis de haak probeert los te krijgen en weet dat ik met De vis te maken heb die me al 2 keer eerder is ontkomen. Dit keer zet ik mijn slip wat lossier zodat de vis op het moment dat hij van me afzwemt niet teveel druk krijgt waardoor ik dus de kans op uitscheuren minimaliseer. De vis schiet dit keer niet los, maar komt langzaam richting de kant.

Eindelijk zie ik na 25 minuten een schim van de vis, bij de aanblik van de zijkant schrik ik een beetje. Het is een korte maar zeer hoge en massieve spiegelkarper. Ik besluit de slip toch een

tandje lossen te zetten zodat de vis me niet kan verrassen boven het net. Ik pomp de vis omhoog tot boven mijn net, een omstander vraagt of ie kan helpen en ik vraag hem of hij de vis kan landen. Als ik de vis naar mijn idee moe genoeg heb om hem veilig te landen komt hij aan de oppervlakte liggen. De man zie de vis en maakt een klassieke fout, hij draait het net en probeert de vis vanaf de zijkant te scheppen. Ik schrik omdat het geheel fout gaat en zeg de man hoe hij de vis vanonder moet scheppen. De vis voelt echter dat de spanning iets is afgenomen en geeft 2 korte klappen op mijn hengel.....

Gelukkig heb ik mijn slip goed staan en kan ik de aanslagen pareren. Maar eigenlijk heb ik meer verloren dan gewonnen. De vis pakt vijf meter lijn en gaat door met wat hij eerder ook deed. Na een paar rondjes komt hij weer boven. De man schept dit keer goed en de vis belandt in mijn net. Ik kan een klein gillette van blijdschap niet onderdrukken als de vis op de kant ligt. De omstanders kijken met grote ogen als ik het net openvouw en kijk welke vis ik eindelijk heb mogen landen. Het is een korte vis maar hij knort als een varkentje, ik besluit om mijn net even in het water te hangen en bij een huis aan te bellen daar ik natuurlijk geen fototoestel bij me heb.

Ik bel mijn ouders en vijf minuten later komt mijn vader met een weger en mijn camera aanzetten. De vis til ik even uit het net en hang het net even aan mijn weger. Ik zet de schaal op 0 en weeg daarna de vis. De naald stopt bij 28 pond en 3 ons. Ik ben zo blij als een klein kind, mijn persoonlijke record is in 1 klap met 5 pond verbeterd.

Mijn vader maakt wat foto's en daarna laat ik de vis weer los, hij blijft even in mijn handen liggen maar zwemt daarna met een aantal krachtige slagen van zijn staart weg.

Als de vis wegzwemt zie ik in mijn gedachte de 2 keer voor me dat ik deze vis heb verspeeld. Eindelijk was HIJ de mijne de foto's van deze vis hebben een speciaal plekje in mijn fotoboek.

Twee jaar later heb ik de vis nog 1 keer terug gevangen, hij woog op dat moment 26 pond. Sindsdien heeft geen karpervisser op het kleine cultuurwater de vis nog gezien.

S. Swalef